

**Χειραψία φιλική
προφανώς σημαντική.**

**Στην μεγάλη
ξαναπροβάλλει.**

- Π.— Άκουσε, μωρέ, κι' έμένα,
Ξέχασε τὰ περασμένα,
λέγε μου γιὰ τὰ παρόντα.
- Φ.— Ω σκιά μεγάλη, βρόντα.
- Άκου ποδοβολητό,
καί φωνάκι κι' άλληγητό.
Δέν άκούω, Φασούλη.
- Π.— Τέτοιος ποδών τι γ' άκούσης.
- Φ.— Λέγε μου γιὰ τήν Βουλή
κι' άφησε τās παρακούσεις.
- Φ.— Νάτος νάτος...
- Π.— Παιδεί;
- Φ.— Έκείνος
ό παλιός Κωνσταντίνος.
- Π.— Δέν βλέπεις τόν Πρωθυπουργό, δέν βλέπεις τόν Λευτέρη,
πού πήγε και' στό Λαύριο κι' έρχεσι' στού Σερπενή,
κι' άντήχησε κι' εκεί λαού τρανόν μεγαλονόριον
γι' αυτόν τόν Καγκελάριον;
- Φ.— Νάτος νάτος... προχωρεί,
και βροντούν άρματωσιαις,
και παλληκαριών χοροί
μέ χιονάταις φορεσιαις.

Τήν σκιάν εκείνην βλέπε, τήν σκιάν εκείνην δρα...
Π.— Δέν μου λές γιὰ τὸ τραπέζι τῶν Φιλελευθέρων τώρα,
πού'στην Κηφισιά θά γίνει καθὼς λένε ρεφανέ,
μά γι' Αὐτοκρατοριών βασιλους μού'μιλάς, έλευνέ;

Φιλελευθέρων χορηγιών θαλάς περισσή...
δέν είσαι φιλελεύθερος νά πές νά φές και' σύ,

και με κρασκατανύζειν ν'άκούσης τās δηλώσεις
φιλελευτέρας γλώσσης;

Μή περί Ρώμης μου λαλής, μά περί Ρωμησσώνης.
Φ.— Ω νά τὸ τετρακόλωνο τῆς Έκκλησίας έκείνης.

Προσέχεσαι γουγκληνής
'μπρός σέ δωμούς δάσιους,
και χαίρετες τούς εὐγενείς
και τούς Γενουταισίους.

Π.— Δέν προσέχεις σ'ένα κι' άλλο τῆς ημέρας γεγονός;
γιὰ τὸ Σύνταγμα τὸ νέο δέν μου λές καμμιὰ σου σκέψι;
δέν κυττάξεις, παραγκιζέη, πόσος κίσμος κεινήως
στομαχιῶν φιλελευθέρων παρακολουθεῖ τήν πύξιν;

Φ.— Σάν ήρωα και μάρτυρα σέ βλέπω σ'τόν άγώνα σου.
θάνατος, πτώσις, κοπετός,
κι' ένας δικέφαλος αἰτός
άπάνω σ'τῆς φτερούγαις του σπυκνέει τήν κορμίνα σου.

Π.— Μή γάμισαι, δρέ Φασούλη, μά τὰ παραλήρηματα
και μ'έλ'αυτὰ τὰ μπόσικα φαντασιοκοπήματα.
Έσύ δέν έγεννήθηκες νά ψάλλης τέτοια δράματα,
μά μόνο γιὰ τούς τωρινούς νά καιές θυμάματα.

Φ.— Σέ βλέπω και' σ'τόν Όλυμπο και' σέ ψηλαίε ραγυύλαις,
σέ βλέπω νά δροσίεσαι σέ κρεμαίε βρυσούλαις.

Πετῆς εδώ, πετῆς εκεί,
παντού, σκιά Βασιλική,
σέ βλέπω νά προβάλλης.

Διαβιβάνεις κι' από ρεμμακταίς,
πού'πλύθηκαν λαδωμακταίς
παλληκαρίας μεγάλης.

Π. — Είναι ντροπή σου, Φασουλῆ, και τώρα στὰ γράματα
νὰ βλέπῃς τέτοια πράγματα.

Φ. — Ἀκούω και βοσκῶν αὐλοῦς
νὰ καλαῖδουν γλυκά...
σὲ βλέπω μὲς ἀπὸ δουλοῦς
κι' ἀπὸ πυρπολικά.

Π. — Ἄλ' ἴθιαι δὲν κ' οὐράστιαις ἀκόμη, φαμφεράνο,
στὴν ἴθιαι νότα τακτικὰ νὰ ψάλλῃς κάθε χρόνο;

Φ. — Μὲ τῆλογο τῆς ἀστραπῆς τὸ χρυσοσελιωμένο
διέβαινε δρόμο σκοτεινὸ κι' ἀίμαποποτιμένο.

Π. — Μὴ βλέπῃς ἄλλοι' ἀστραπῆς και τώρα σὰν κι' ἕκτεινα,
μὲ βλέπε ταυτόκινετα, ποῦ πρῆχου' στὴν Ἀθήνα.

Δράμι μ' αὐτὸ, βρῆ Φασουλῆ,
δὲν σούβαλαν τὰ χρόνια...

Φ. — Ἐστὴν ἀσημένι' Ἀνατολῆ
λαμπροκοποῦν τὰ χρόνια.

Ρῶδα πατεῖς, ποῦ βγαίνουνε κι' ἕκει' στὴν Ἰουδαία,
και χιόνια τῆς Ἀνατολῆς; γιόγκα σὰν τὴν ἰδέα,
ὅπου σ' ἔσωρασε νεκρὸ στου Ρωμαίου τὴν Πύλη
και βάρβαροι σ' ἔσπαζαν και φρενασμένοι σκύλοι.

Μήτε σταυρός, μήτ' ἕνα φῶς στου Βασιλεῖ τὸ μνημα,
μὲ φῶς ἀπὸ τὸν ἴσκιό σου σκορπέται στὸν αἶθρα,
φῶς στὴν ἐλευθέρη στεριά, στὸ σκλαβωμένο κύμα,
φῶς ἔγινε τὸ σκῆπτρό σου κι' ὄ θρόνος κι' ἡ κορώνα.

Μὲ τούτη τὴν ἀναλαμπή, μ' αὐτὸ τὸ φῶς ἀκόμη
μαύρη σκαλιὰς φωτίζονται ποτανοσημασμένοι δρόμοι.
Μ' αὐτὸ τὸ φῶς και σήμερα κόπασε ψυχῆς μεθάνε.
κι' ἀκόμη καλαῖδουν πουλιὰ,
μαρμαρωμένη Βασιλῆ:
πάλι μὲ χρόνια, μὲ καιροὺς, πάλι δικά μας θάνα.

Π. — Ἐσὺ κότταε σκιαῖς κι' ὄλοένα παραλάλει...
ἐγὼ πάω στῆς Διπλῆς τὴν Πρεσβεία τὴν μεγάλη,
ποῦ μὲ φράκο κι' ἐπισήμως θ' ἀναγγεῖλ' στὴν Κορώνα
πῶς τελείωσε τὸν μέγαν τοῦ Σύνταγματος ἀγῶνα.

Ἐστὸν Ἀνακτα μετὰ στολῆς πάει Πρεσβεία τῆς Βουλῆς.

Ἐστ' Ἀνάκτορα λοιπὸν ὡς εἶδος Πρεσβευταὶ
ἐπ' ἴθιαι πρῶτ' και πόσοι Βουλευταὶ,
κι' ὁ Βασιλεὺς ἐδέχθη τοὺς Πρέσβεις μὲ καρδιά,
και γελαστός τοὺς εἶπε: καλὸς στα τὰ παιδιὰ.
Κι' ἐχάρηκαν κι' ἕκτεινο, κι' εἶπαν στὸν Κορωνάτο
αὐτὰ τὰ παρακάτω:

Μετὰ τοσαῦτα βράσανα, ξενοντικὰ, ξημερώματα,
και τόσα ξεθεώματα,
θαυμάζομεν ἀληθινὰ πῶς μὰς βασιτοῦν τὰ κότσα,
θαυμάζομεν τὴν ἀντοχὴν τῆς σιδήρας μὰς φύσεως,
και πῶς ἐδῶ μ' ἔσωρασε μὲ λλοθιμα μὲ καρδία
τὸ τέλος ν' ἀναγγεῖλωμεν τῆς Ἀναθεωρήσεως.

Συνετέλεσθη γηγονὸς ἱστορικὸς μαζῶλο.
θεωρηθῆν τὸ παλῶρ κι' ἔγινε Σύνταγμα ἄλλο.

κι' ἐπάνω σὲ παννύχιον ἱστορικὸν ἰδρῶτα
ἔσπερωθήσαν καλὰ τὰ νέα καθεστῶτα.

Βεβαιῶς ὁ τοῦ μέλλοντος ἱστορικὸς θὰ γλύφῃ
σὲ μάρμαρα Πεντελικὰ τὰς κορυφὰς τὰς πρώτας,
κι' ἔχομεν τὴν πεποιθήσιαν πῶς δὲν θὰ παραλείψῃ
τῆς Ἀναθεωρήσεως τοὺς συνεχεῖς ἰδρῶτας.

Ἐἴθε τὸ νέον Σύνταγμα νὰ μὰς κατευθώσῃ,
μὲ σκόφος οὐριόδρομον πρὸς γῆν ἐπαγγελίας,
εἴθε κι' αὐτὸ τὸ Σύνταγμα ποτὲ μὴν τὰ κορδῶσῃ,
μὰ νάου πάντοτε κρηστὰ λαοῦ και βασιλείας.

Ἐἴθε πρὸς τὰ Σύνταγματα τὰ νῦν καταλιθέντα
ποτέ του τὸ Βασίλειον νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ,
εἴθε, Μεγαλειότητε, τὰναθεωρηθέντα
νὰ μὴν ἔλθῃ καμμιὰ Βουλὴ νὰ τὰναθεωρήσῃ.

Λαῖς γεραίρει τῆς Διπλῆς ἱστορικῆς θυσίας,
ἀπερωθή πρὸς αὐτὸν δι' ἡ ψυχῆ κι' ὁ νοῦς τῆς,
μήτ' ἐκουράσθη, Βασιλεῦ μὲ κωιδονοκουσσίας
και τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος, ὁ και κωιδονοκουστίης.

Πνεῦμα γαλ' ἴθιαι' στου Διπλοῦς δὲν ἔπαυσε νὰ πνέῃ,
και μήτ' ἐξερθεῖζοντο πληρεξουσίαν μοῦρακι,
και μόνον ἔπεσαν φωτιὰ κἄτι νταθῆς νέοι,
ποῦχουν τὰσημαῖα τὰ πολλὰ, τῆς ἀσημοκουμπούρας.

Ἐἴθε κι' ἔμας ὑπομονὴ νὰ μὰς κρατῶν Ἰσθμίου,
εἴθε και στὸ διπλόσιον κάθε μιθῶς ν' αὐτῆς,
εἴθε στὸ μέλλον νὰ γενῆ κι' ὁ Βουλευτῆς ἰσθμίου,
κι' ἰσθμίου νὰ διδεται βουλευτικὸν μπαξίσι.

Ἐἴθε τὸ νέον Σύνταγμα διαφνὸν νὰ στρώσῃ στρῶμα
μὲ πῦρ ζωογονοῦμενον φιλελευθέρου πνευματος,
και νῦν γὰρ φρέσκο Κηρυσισὰς ἀνοιχόμεν τὸ στόμα,
κι' ἀμέσως πληρωθήσεται φιλελευθέρου γέφυματος.

Ἐἴπαν αὐτὰς κι' ὁ Βασιλεὺς μ' ἐπαίνων ἀρείδιαν
τοὺς συνεχάρη και μαζὶ κι' ἕκαστον κατ' ἴδιαν.
Ἐξῆρε τὸ κατόρθωμα φηδρὸς κι' ὁ Κορωνάτος,
και τὴν Ἀναθεωρήσιν κι' αὐτὸς ἐπανηγύρισε,
κι' ἀγῶνες ἀνημέφθησαν, και τῆς Διπλῆς ὁ Στράτος
ἐπῆγε Πρόεδρος ἀπλοῦς και Ταξίαρχος γύρισε.

Κι' ἐπανέκαψαν οἱ Πρέσβεις, κι' ἀπ' ὀπίσω παρῶνθῆς
κόσμος πῆρε τῆς καρότσαις μὲς στὸ νάλα μασηθῆς,
πλὴν ἕκει κι' ὁ Περικλῆτος κατὰ τὴν εὐρεθεὶς
ἐξερωνίεξ φρενῆρας: βάρρα πίσω καροτσῆρας.

Και καρποσῆς ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐκδοσῆς Εἰδουλλίων τοῦ πάλαι Θεοκρίτου,
μετὰφρασίς ἀρίστη Πολέμη τοῦ τεχνίτου.
Μόνον κονδύλι τέτοιο μόνον Μουσῶν ἔφερτε,
ἴμποροσε στὸν βουκοῦλον τοὺς χρόνους νὰ μὰς φέρῃ.

Εἶ: τ' Ὀρεγγὸν τὸ Πόρτλαντ, μὲς στὴν Ἀμερικῆ.
ὁ Θῆτα Ρακατάνης, πασίγνωστος ἕκει,
ἐπῆγε Πρακτορεῖον φύλλον Ἑλληνικὸν
και Βελαιοπολεῖον, πολὺ σημαντικὸν.

Ὁ Ρωμῆος, ἐπισημασμένος τὴν κατάστασιν ἰδῶν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενηντακτικῶς,
συνσεύει μ' ἄλλα σπῆττα και μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτῶ.